

КОНВЕНЦИЯ ОТНОСНО КОМПЕТЕНТНОСТТА И ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА СЪДЕБНИТЕ РЕШЕНИЯ В ОБЛАСТТА НА ГРАЖДАНСКОТО И ТЪРГОВСКОТО ПРАВО

ВИСОКОДОГОВАРЯЩИТЕ СТРАНИ ПО ДОГОВОРА ЗА СЪЗДАВАНЕ НА
ЕВРОПЕЙСКАТА ИКОНОМИЧЕСКА ОБЩНОСТ,

В желанието си да въведат разпоредбите на член 220 от този договор, по силата на които те
поеха задължението да осигурят опростяване на процедурата по взаимното признаване и
изпълнение на съдебни решения на съдилища от различни нива,

Загрижени да засилят в рамките на Общността правната защита на лицата, установени там,

Като прецениха, че за тази цел е нужно да бъде определена международната компетентност
на техните съдилища, да се улесни признаването и да бъде въведена бърза процедура за
осигуряване изпълнението на съдебните решения, автентичните документи и съдебните
спогодби,

Решиха да сключат настоящата конвенция и за тази цел посочиха за свои упълномощени
представители:

ЗА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛЯ НА БЕЛГИЯ:

г-н Pierre HARMEL,

Министър на външните работи;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ:

г-н Willy BRANDT,

Вицеканцлер, Министър на външните работи;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ФРЕНСКАТА РЕПУБЛИКА:

г-н Michel DEBRÉ,

Министър на външните работи;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ИТАЛИАНСКАТА РЕПУБЛИКА:

г-н Giuseppe MEDICI,

Министър на външните работи;

ЗА НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО ВЕЛИКИЯ ХЕРЦОГ НА ЛЮКСЕМБУРГ:

г-н Pierre GRÉGOIRE,

Министър на външните работи;

ЗА НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛИЦАТА НА НИДЕРЛАНДИЯ:

г-н J.M.A.H. LUNS,

Министър на външните работи;

КОИТО, на свое заседание в рамките на Съвета, след като си размениха установените за валидни и съставени в надлежна форма пълномощни,

СЕ СПОРАЗУМЯХА ЗА СЛЕДНОТО:

Дял I

ПРИЛОЖНО ПОЛЕ

Член 1

Настоящата конвенция се прилага при граждански и търговски дела, независимо от естеството на съда или правораздавателния орган.

Настоящата конвенция не се прилага по отношение на:

1. гражданското състояние, правоспособността и дееспособността на физическите лица, имуществените права произтичащи от брачни правоотношения, завещания и наследяване;
2. производства, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкордати и аналогични производства;
3. социална сигурност;
4. арбитраж.

Дял II

КОМПЕТЕНТНОСТ

Раздел 1

Общи положения

Член 2

При спазване на разпоредбите на настоящата конвенция, искиве срещу лицата с местоживееие в една договаряща държава се предявяват пред съдилищата на тази държава, независимо от тяхното гражданство.

Лицата, които не са граждани на държавата, в която имат местоживееие, се подчиняват на правилата за компетентността, приложими по отношение на гражданите на тази държава.

Член 3

Искиве срещу лица с местоживееие в една договаряща страна могат да се предявяват пред съдилищата на друга договаряща държава само в съответствие с правилата на раздели 2 – 6 от настоящия дял.

По-конкретно, спрямо тях не се прилагат следните разпоредби:

- в Белгия: член 15 от Гражданския кодекс (Code civil - Burgerlijk Wetboek) и членове 52, 52a и 53 от Закона от 25 март 1876 г. относно компетентността,
- във Федерална република Германия: член 23 от Кодекса за гражданското съдопроизводство (Zivilprozessordnung),
- във Франция: членове 14 и 15 от Гражданския кодекс (Code civil),
- в Италия: член 2 и член 4, параграфи 1 и 2 от Кодекса за гражданското съдопроизводство (Codice di procedura civile),
- в Люксембург: членове 14 и 15 от Гражданския кодекс (Code civil),
- в Нидерландия: член 126, параграф 3 и член 127 от Кодекса за гражданското съдопроизводство (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering),

Член 4

Ако ответникът няма местоживееие в никоя договаряща държава, компетентността на съдилищата на всяка договаряща държава се определя от законодателството на тази държава в съответствие с разпоредбите на член 16.

Всяко лице с местоживееие в една договаряща държава, независимо от гражданството си, може, както гражданите на тази държава, да се възползува срещу такъв ответник от правилата за компетентността, които са в сила там, и по-специално от тези, посочени в член 3, втора алинея.

Раздел 2

Особена компетентност

Член 5

Срещу лице с местоживееие в една договаряща държава може да бъде предявен иск в друга договаряща държава:

1. при дела, свързани с договор - в съдилищата по местоизпълнението на съответното задължение;
2. при дела, свързани с издръжка - в съдилищата по местоживееенето или обичайното местопребиваване на кредитора на издръжката;
3. при дела, свързани с непозволено увреждане, деликт или квази-деликт - в съдилищата на мястото, където е настъпило вредоносното събитие;
4. по отношение на граждански иск за вреди или реституция вследствие на деяние, което води до наказателно производство - в съда, сезиран с това производство, доколкото този съд според своето национално право е компетентен да разглежда граждански иски;
5. по отношение на спор, породен от дейността на клон, представителство или друга форма на установяване - в съдилищата на мястото, където се намира клонът, представителството или другата форма на установяване;

Член 6

Срещу същият този ответник може, също така, да бъде предявен иск:

1. когато той е единият от няколко ответници - в съдилищата по местоживеенето на всеки от тях;
2. като трето лице по дело за гаранция или във всяко друго производство с участието на трети лица - в съда, сезиран с първоначалното дело, освен ако това дело е заведено единствено с цел това лице да бъде отклонено от подсъдността на съда, който би бил компетентен при неговото дело;
3. по насрещен иск, основан върху същия договор или факти, върху които се опира и първоначалният иск - в съда, пред който е заведен първоначалният иск;

Раздел 3

Компетентност по дела в областта на застраховането

Член 7

Компетентността по дела, свързани със застраховано, се определя от настоящия раздел, без да се засяга действието на член 4 и член 5, точка 5.

Член 8

Застраховател с местоживеене в дадена договаряща държава може да бъде съден или в съдилищата на тази държава, или в друга договаряща държава в съдилищата по местоживеене на притежателя на полицата, или, ако ответници са двама или повече застрахователи - в съдилищата на онази договаряща държава, където е местоживеенето на един от тях.

Освен това, ако в правото на сезирания по делото съд е налице разпоредба за такава компетентност, застраховател може да бъде съден в договаряща държава, различна от тази на неговото местоживеене, в съдилищата по местоживеенето на агента, който при оформянето на застрахователния договор, е действал като посредник, при условие, че това местоживеене е споменато в застрахователната полица или в предложението за застраховка.

Застраховател, който няма местоживеене в договаряща се държава, но разполага с клон или представителство в една от договарящи се държави, при спорове, свързани с дейностите на клона или представителството, се счита, че има местоживеене в тази държава.

Член 9

Наред с това, при застраховка на отговорност или застраховка на недвижим имот, срещу застрахователя може да бъде предявен иск и в съдилищата по мястото, където е настъпило вредоносното събитие. Това важи и когато движимият или недвижимият имот са обхванати от една застрахователна полица и са неблагоприятно засегнати от едно и също събитие.

Член 10

При застраховка на отговорност застрахователят може да встъпи или да бъде привлечен в делото, заведено от увреденото лице срещу застрахования, ако законът на съда позволява това.

Разпоредбите на членове 7, 8 и 9 се прилагат при искове, предявени от увреденото лице пряко срещу застрахователя, когато такива преки искове са разрешени.

Ако законът, който регулира преките искове, предвижда, че притежателят на полицата или застрахованият могат да встъпят или да бъдат привлечени като страна в производството, същият съд е компетентен и по отношение на тях.

Член 11

Без да се засягат разпоредбите на член 10, трета алинея застрахователят може да заведе дело само в съдилищата на договарящата държава, в която се намира местоживеенето на ответника, независимо от това дали той е притежател на полицата, застрахован или бенефициент.

Разпоредбите на настоящия раздел не засягат правото да се предяви насрещен иск в съда, в който е предявен първоначалният иск в съответствие с настоящия раздел.

Член 12

Отклонение от разпоредбите на настоящия раздел се допуска само чрез споразумение за избор на съд:

1. сключено след възникването на спора; или
2. позволяващо на притежателя на полицата, на застрахования или на бенефициента да заведат дело в съдилища, различни от посочените в настоящия раздел; или
3. което е сключено между притежател на полица и застраховател, когато при сключването на договора и двете страни имат местоживеене или обичайно местопребиваване в една и съща договаряща държава, и което има за последица предоставяне на компетентност на съдилищата на тази държава дори и ако вредоносното събитие е настъпило в чужбина, при условие че такова споразумение не противоречи на правото на държавата.

Раздел 4

Компетентност при потребителски договори

Член 13

При дела по договори за продажба на стоки на изплащане чрез вноски или за заем, подлежащ на изплащане на части или за всяка друга форма на кредит, предоставен за финансиране на продажбата на стоки, компетентността се определя от настоящия раздел, без да се засягат разпоредбите на член 4 и член 5, точка 5, ако става дума за:

Член 14

Продавач или заемодател с местоживеене в договаряща държава може да бъде съден или в съда на тази държава, или в съдилищата на договарящата се държава, в която продавачът или заемополучателят имат местоживеене.

Продавачът може да заведе дело срещу купувач или заемодател – срещу заемополучател – само в съдилищата на държавата, в която е местоживеенето на ответника.

Тези разпоредби не засягат правото да се предяви насрещен иск в съда, в който е предявен първоначалният иск в съответствие с настоящия раздел.

Член 15

Отклонение от разпоредбите на настоящия раздел се допуска само чрез споразумение:

1. сключено след възникването на спора; или
2. позволяващо на потребителя да заведе дело в съдилища, различни от посочените в настоящия раздел; или
3. сключено от потребителя и другата страна по договора, като при сключването на договора и двете страни имат местоживеене или обичайно местопребиваване в една и съща договаряща държава, и което предоставя компетентност на съдилищата на тази държава, при условие че такова споразумение не противоречи на правото на тази държава.

Раздел 5

Исключителна компетентност

Член 16

Следните съдилища имат изключителна компетентност, независимо от местоживеенето:

1. в производства с предмет вещни права върху недвижим имот или договор за наем на недвижим имот - съдилищата на договарящата държава, в която се намира имотът;
2. в производства с предмет действителността на учредяването, недействителността или прекратяването на дружества или други юридически лица, или сдружения на физически или юридически лица, или решения на техни органи - съдилищата на договарящата държава по седалището на дружеството, юридическото лице или сдружението;
3. в производства с предмет действителността на вписвания в публични регистри - съдилищата на договарящата държава, в която се води регистърът;
4. в производства, свързани с регистрацията или действителността на патенти, търговски марки, образци или други подобни права, за които се изисква да бъдат депозирани или регистрирани - съдилищата на договарящата държава, в която е подадена заявка за депозиране или регистрация, или депозирането или регистрацията са извършени или се смятат за извършени в съответствие с международна конвенция;
5. в производства, свързани с изпълнението на съдебни решения - съдилищата на договарящата държава, в която съдебното решение е изпълнено или предстои да бъде изпълнено.

Раздел 6

Пророгация на компетентността

Член 17

Ако с писмено споразумение или устно споразумение, за което са съставени писмени доказателства, страните, от които най-малко една има местоживеене в договаряща държава и

се споразумеят, че съд на договаряща държава или съдилищата на такава държава са компетентни да уредят всеки спор, който е възникнал или може да възникне във връзка с конкретно правоотношение, този съд или съдилища имат изключителна компетентност.

Споразуменията, с които се предоставя компетентност, нямат правно действие, ако противоречат на разпоредбите на член 12 или член 15, или ако съдилищата, чиято компетентност те трябва да изключат, имат изключителна компетентност по силата на член 16.

Ако споразумение за предоставяне на компетентност е сключено в полза само на една от страните, тази страна запазва правото да заведе дело във всеки друг съд, компетентен по силата на настоящата конвенция.

Член 18

Извън компетентността, която произтича от други разпоредби на настоящата конвенция, компетентен е онзи съд на договаряща държава, пред които се яви ответникът. Това правило не се прилага, ако явяването се извършва единствено с цел да се оспори компетентността или ако друг съд има изключителна компетентност по силата на член 16.

Раздел 7

Проверка на компетентността и допустимост

Член 19

Когато съд на една договаряща държава е сезиран с иск, по начало свързан с дело, по което съдилищата на друга договаряща държава имат изключителна компетентност по силата на член 16, той е длъжен служебно да прогласи, че не е компетентен.

Член 20

Когато срещу ответник с местоживее в една договаряща държава бъде предявен иск в съд на друга договаряща държава и той не се яви, съдът служебно прогласява, че не е компетентен, освен ако компетентността му произтича от разпоредбите на настоящата конвенция.

Съдът спира производството, освен ако бъде доказано, че ответникът е имал възможност да получи документа за образуването на това производство или равностоен документ в достатъчен срок, които му позволява да организира защитата си, или че са били предприети всички необходими стъпки за тази цел.

Разпоредбите на предходната алинея се заменят от разпоредбите на член 15 от Хагската конвенция от 15 ноември 1965 г. относно връчването в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела, ако документът за образуване на производството или известие за него е трябвало да бъдат изпратени в чужбина в съответствие с тази конвенция.

Раздел 8

Висящи процеси и свързани иски

Член 21

Когато пред съдилищата на различни договарящи държави бъдат заведени дела с един и същ предмет и между същите страни, всички съдилища с изключение на първия сезиран съд спират производството служебно, докато бъде установена компетентността на първия сезиран съд.

Съдът, който би трябвало да се откаже от компетентност, може да спре производството, ако компетентността на другия съд е оспорена.

Член 22

Когато пред съдилищата на различни договарящи държави бъдат заведени свързани дела, всеки съд с изключение на първия сезиран съд може да спре висиящото пред него производство, докато делата се гледат от първата инстанция.

По молба на една от страните, съд, различен от първия сезиран съд, също може да се откаже от компетентност, ако законодателството на този съд позволява съединяването на свързаните дела и първият сезиран съд е компетентен и по двете дела.

Делата се смятат за свързани по смисъла на настоящия член, когато те се намират в такава тясна връзка помежду си, че е целесъобразно да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства.

Член 23

Когато делата спадат към изключителната компетентност на няколко съдилища, всеки съд, с изключение на първия сезиран съд, се отказва от компетентност в полза на този съд.

Раздел 9

Временни и защитни мерки

Член 24

До съдилищата на една договаряща държава може да бъде подадена молба за временни или защитни мерки, които съществуват съгласно законодателството на тази държава дори и ако според настоящата конвенция съдилищата на друга договаряща държава са компетентни да разгледат делото по същество.

Дял III

ПРИЗНАВАНЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ

Член 25

По смисъла на настоящата конвенция „съдебно решение“ означава всяко решение, постановено от съд или правораздавателен орган на договаряща държава, независимо от названието на решението, включително декрет, разпореждане, решение или изпълнителен лист, както и определянето на разноските от длъжностно лице на съда.

Раздел 1

Признаване

Член 26

Съдебно решение, постановено в една договаряща държава, се признава в другите договарящи държави, без за това да е необходима никаква специална процедура.

Всяко заинтересовано лице, което поставя признаването на съдебно решение като основен предмет на спор, може да подаде в съответствие с процедурите, предвидени в раздел 2 и 3 от настоящия дял, молба за решение, с което се признава съдебното решение.

Ако изходът на делото в съд на договаряща държава зависи от произнасянето по инцидентно възникнал въпрос за признаване, този съд е компетентен по този въпрос.

Член 27

Съдебното решение не се признава:

1. ако признаването противоречи на обществения ред в държавата, в която се иска признаването;
2. ако то е постановено в отсъствие на страната, когато на ответника не е надлежно връчен документът за образуване на производството или равностоен документ в достатъчен срок, за да има възможност да организира защитата си;
3. ако решението противоречи на съдебно решение по спор между същите страни в държавата, в която се иска признаването;
4. ако за постановяване на решението съдът на държавата по произхода е решил преюдициален въпрос относно гражданското състояние или дееспособността на физически лица, имуществени права произтичащи от брачно правоотношение, завещания или наследяване, по начин, който противоречи на правило на международното частно право на държавата, в която се иска признаването, освен ако при прилагане на правилата на международното частно право на тази държава би се стигнало до същия резултат;

Член 28

Наред с това, съдебното решение не се признава, ако противоречи на разпоредбите на раздели 3, 4 и 5 от дял II, както и в случаите по член 59.

Когато изследва основанията на компетентността по предходната алинея, съдът или органът, до който е подадена молбата, е обвързан от фактическите констатации, на основата на който съдът на държавата по произхода е определил своята компетентност.

При спазване на разпоредбите на първата алинея, компетентността на съда на държавата по произхода не може да се преразглежда; критерият за обществен ред, предвиден в член 27, точка 1, не може да се прилага по отношение на правилата за компетентността.

Член 29

Чуждестранното съдебно решение при никакви обстоятелства не може да се обсъжда по същество.

Член 30

Съд на договаряща държава, от който се иска признаване на съдебно решение, постановено в друга договаряща държава, може да спре производството, ако срещу решението е подадена обикновена жалба.

Раздел 2

Изпълнение

Член 31

Решение, постановено в една договаряща държава и подлежащо на изпълнение в нея, се изпълнява във всяка друга договаряща държава когато бъде обявено за подлежащо на изпълнение там по молба на всяко заинтересовано лице.

Член 32

1. Молбата се подава:

- в Белгия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]***** или *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- във Федерална република Германия: до председателя на отделение в *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- във Франция: до председателя на *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Италия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Люксембург: до председателя на *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Нидерландия: до председателя на *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,

Компетентността на местните съдилища се определя според местоживеенето на лицето, срещу което се иска изпълнението. Ако то няма местоживеене в държавата, в която се иска изпълнението, компетентността се определя според мястото на изпълнението.

Член 33

Производството по молбата се урежда от правото на държавата, в която се иска изпълнението.

Молителят трябва да посочи съдебен адрес в съдебния район на съда, до който е подадена молбата.

Ако обаче правото на държавата, в която се иска изпълнението, не предвижда посочване на такъв адрес, молителят назначава процесуален представител.

Към молбата се прилагат документите, посочени в членове 46 и 47.

Член 34

Съдът, до който е подадена молбата, се произнася в кратък срок; през тази фаза лицето, срещу което се иска изпълнение, няма право да представя никакви писмени документи по молбата.

Молбата може да бъде отхвърлена само на някое от основанията, посочени в членове 27 и 28.

Чуждестранното съдебно решение при никакви обстоятелства не може да се обсъжда по същество.

Член 35

Компетентният служител на съда незабавно уведомява молителя за решението, постановено по молбата, в съответствие с процедурата съгласно законодателството на държавата, в която се иска изпълнението.

Член 36

Ако изпълнението бъде допуснато, лицето, срещу което се иска изпълнението, може да обжалва решението в едномесечен срок от връчването му.

Ако това лице има местоживее в договаряща държава, различна от държавата, в която е постановено решението за допускане на изпълнението, срокът за обжалване е два месеца и започва да тече от датата на неговото връчване, лично на самото лице или в жилището му. Не се допуска удължаване на срока във връзка с разстояние.

Член 37

Жалбата срещу решение, с което се допуска изпълнение, се подава в съответствие с процесуалните правила за състезателните производства:

- в Белгия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]***** или *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- във Федерална република Германия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- във Франция: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Италия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Люксембург: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****, който заседава като апелативен съд по граждански дела,
- в Нидерландия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,

Решението, постановено по жалбата не може да бъде атакувано чрез касационна жалба, а във Федерална република Германия - чрез "Rechtsbeschwerde".

Член 38

Съдът, до който е подадена жалба по член 37, първа алинея, може да спре производството по искане на жалбоподателя, ако срещу решението е подадена обикновена жалба в страната по произхода или ако срокът за такова обжалване още не е изтекъл; в последния случай съдът може да определи срок, в който да бъде подадена жалбата.

Съдът може да постави изпълнението и в зависимост от даването на обезпечение, определено от него.

Член 39

По време на, определен за обжалване в съответствие с член 36 и до произнасянето по жалбата не могат да се предприемат никакви мерки на изпълнение с изключение на защитни мерки спрямо имуществото на лицето, срещу което се иска изпълнение.

Решението, с което се допуска изпълнението, е свързано с право да се пристъпи към всички подобни защитни мерки.

Член 40

Ако молбата за изпълнение бъде отхвърлена, молителят може да обжалва:

- в Белгия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]***** или *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- във Федерална република Германия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- във Франция: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Италия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Люксембург: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****, който заседава като апелативен съд по граждански дела,
- в Нидерландия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,

Лицето, срещу което се иска изпълнение, се призовава пред апелативния съд. Ако то не се яви, разпоредбите на член 20, втора и трета алинея се прилагат дори и ако лицето няма местоживее в никоя от договарящите държави.

Член 41

Решението, постановено по жалбата, предвидена в член 40 не може да бъде атакувано чрез касационна жалба, а във Федерална република Германия - чрез "Rechtsbeschwerde".

Член 42

Когато чуждестранно съдебно решение е постановено по няколко дела и не може да се допусне изпълнение за всички тях, съдът допуска изпълнението за един или няколко от тях.

Молителят може да поиска частично изпълнение на решението.

Член 43

Чуждестранно съдебно решение, с което се постановява периодично плащане във вид на глоба за неизпълнение, подлежи на изпълнение в държавата, в която се иска изпълнението, само ако размерът на сумите е окончателно определен от съдилищата на държавата по произхода.

Член 44

Молител, който в държавата по произхода се е ползвал от пълна или частична правна помощ или освобождаване от разноските, има право да се ползва в производствата по членове 32 - 35 от най-благоприятната правна помощ или от най-високата степен на освобождаване от разноските, предвидена по правото на държавата, към която се е обърнал.

Член 45

От никое лице, което подава молба за изпълнение в една договаряща държава на съдебно решение, постановено в друга договаряща държава, не може да се иска обезпечение, удостоверение или депозит, независимо от тяхното название, поради това, че лицето е чуждестранен гражданин или няма местоживеене, или не пребивава в държавата, в която се иска изпълнението.

Раздел 3

Общи разпоредби

Член 46

Лицето, което иска признаване или подава молба за изпълнение на съдебно решение, представя:

1. препис от решението, който отговаря на условията за удостоверяване на неговата автентичност;
2. при решение, постановено в отсъствието на страна по делото - оригинала или заверен препис от документа, който удостоверява, че документът за образуване на производството или равностоен документ е бил връчен на страната, която не е присъствала на делото.

Член 47

Лицето, което подава молба за изпълнение, представя също:

1. документи които удостоверяват, че решението подлежи на изпълнение и е било връчено според правото на държавата по произхода;
2. при нужда - документ, който удостоверява, че молителят получава правна помощ в държавата по произхода.

Член 48

Ако документите по член 46, точка 2 и член 47, точка 2 не бъдат представени, съдът може да определи срок за представянето им, да приеме равностойни документи или ако сметне, че разполага с достатъчно информация, да се откаже от представянето им. Ако съдът поиска това, представя се превод на документите; преводът се заверява от лице, квалифицирано да направи това в една от договарящите държави.

Член 49

За документите, посочени в членове 46 и 47 или в член 48, втора алинея, както и за документите за назначаване на процесуален представител не се изисква легализация или друга подобна формалност.

Дял IV

АВТЕНТИЧНИ ДОКУМЕНТИ И СЪДЕБНИ СПОГОДБИ

Член 50

Документ, който е официално съставен или вписан като официален документ и подлежи на изпълнение в една от договарящите държави, се обявява за подлежащ на изпълнение в друга

договаряща държава в съответствие с процедурата по член 31 и следващите. Молбата може да бъде отхвърлена само ако изпълнението на документа противоречи на обществения ред в държавата, към която се е обърнало лицето.

Представеният документ трябва да отговаря на изискванията за установяване на неговата автентичност в държавата по произхода.

Разпоредбите на дял III, раздел 3 се прилагат съответно.

Член 51

Спогодба, която е одобрена от съд в хода на производството и подлежи на изпълнение в държавата, в която е сключена, подлежи на изпълнение в държавата, към която се е обърнало лицето, при същите условия както официалните документи.

Дял V

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Член 52

Съдът прилага вътрешното право, за да определи дали едно лице има местоживееене в договарящата държава, чиито съдилища са сезирани с определено дело.

Ако лицето няма местоживееене в държавата, чиито съдилища са сезирани с делото, за да определи дали местоживееенето на лицето се намира в друга договаряща държава, съдът прилага правото на тази държава.

Независимо от това, за да определи местоживееенето на едно лице, съдът прилага неговото национално право, когато местоживееенето му зависи от местоживееенето на друго лице или от седалището на даден орган.

Член 53

Седалището на едно дружество или друго юридическо лице, или сдружение на физически или юридически лица, се смята за негово местоживееене по смисъла на настоящата конвенция. За да определи седалището, съдът прилага правилата на международното частно право.

Дял VI

ПРЕХОДНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 54

Разпоредбите на настоящата конвенция се прилагат само по отношение на производства, които са образувани и по отношение на документи, които са официално съставени или вписани като официални актове след нейното влизане в сила.

Независимо от това, съдебните решения, които са постановени след датата на влизане в сила на настоящата конвенция, по образувани преди тази дата производства, се признават и изпълняват в съответствие с разпоредбите от дял III, ако компетентността е определена по

правила, които съответстват на предвидените в дял II от настоящата конвенция или в конвенция, сключена между държавата на произход и държавата, до която е отправена молбата, която е била в сила при образуването на производството.

Дял VII

ОТНОШЕНИЕ С ДРУГИ КОНВЕНЦИИ

Член 55

Без да се засягат разпоредбите на член 54, втора алинея и член 56, настоящата конвенция замества между държавите, които са страни по нея, следните конвенции, сключени между две или повече от тези страни:

- Конвенция между Белгия и Франция за компетентността, силата и изпълнението на съдебните решения, арбитражните решения и официалните актове, подписана в Париж на 8 юли 1899 г.;
- Конвенция между Белгия и Нидерландия за териториална компетентност за фалит както и за силата и изпълнението на съдебните решения, арбитражните решения и официалните актове, подписана в Брюксел на 28 март 1925 г.;
- Конвенция между Франция и Италия относно изпълнението на съдебните решения в областта на гражданското и търговското право, подписана в Рим на 3 юни 1930 г.;
- Конвенция между Германия и Италия относно признаването и изпълнението на съдебните решения в областта на гражданското и търговското право, подписана в Рим на 9 март 1936 г.;
- Конвенция между Федерална република Германия и Кралство Белгия относно взаимното признаване и изпълнение на съдебните решения, арбитражните решения и официалните актове в областта на гражданското и търговското право, подписана в Бон на 30 юни 1958 г.;
- Конвенция между Кралство Нидерландия и Република Италия относно признаването и изпълнението на съдебните решения в областта на гражданското и търговското право, подписана в Рим на 17 април 1959 г.;
- Конвенция между Кралство Белгия и Република Италия относно признаването и изпълнението на съдебни решения и други документи имащи изпълнителна сила в областта на гражданското и търговското право, подписана в Рим на 6 април 1962 г.;
- Конвенция между Кралство Нидерландия и Федерална Република Германия относно взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения и други документи имащи изпълнителна сила в областта на гражданското и търговското право, подписана в Хага на 30 август 1962 г.;

и, доколкото е в сила:

- Договорът между Белгия, Нидерландия и Люксембург относно компетентността в областта на фалита, на силата и изпълнението на съдебните решения, арбитражните сентенции и официалните актове, подписан в Брюксел на 24 ноември 1961 г.

Член 56

Договорът и конвенциите, посочени в член 55, запазват действието си по дела, по отношение на които настоящата конвенция не се прилага.

Те запазват действието си по отношение на съдебни решения, които са постановени и документи, които са официално съставени или вписани като официални документи преди датата на влизане в сила на настоящата конвенция.

Член 57

Настоящата конвенция не засяга конвенциите по които договарящите държави са или ще бъдат страни и които, в специфични области, уреждат компетентността, признаването или изпълнението на решенията.

Член 58

Разпоредбите на настоящата конвенция не засягат правата на швейцарските граждани, признати от Конвенция между Франция и Конфедерация Швейцария относно компетентността и изпълнението на съдебните решения в областта на гражданското право, подписана в Париж на 15 юни 1869.

Член 59

Настоящата конвенция не е пречка за това една договаряща държава да поеме, чрез конвенция за признаването и изпълнението на съдебни решения, задължение към трета държава да не признава съдебните решения, постановени в други договарящи държави срещу ответници, които имат местоживеене или обичайно местопребиваване в третата държава, ако в случаите по член 4 съдебното решение се основава единствено на компетентността, определена в член 3, втора алинея.

Дял VIII

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 60

Настоящата конвенция важи на европейските територии на договарящите се държави, в това число френските отвъдморски департаменти и френските отвъдморски територии.

Кралство Нидерландия може да декларира по време на подписване или ратифициране на настоящата конвенция или по всяко време по-късно, като нотифицира генералния секретар на Съвета на Европейските общности, че настоящата конвенция е приложима по отношение на Суринам и Нидерландските Антили. В отсъствието на такава декларация по отношение на Нидерландските Антили, дела, които се водят на европейската територия на Кралството и произтичат от обжалване пред по-горна инстанция срещу съдебно решение на съд в Нидерландските Антили, се считат за дела, които се водят във втория съд.

Член 61

Настоящата конвенция подлежи на ратификация от подписалите я държави. Инструментите по ратификацията се депозират при генералния секретар на Съвета на Европейските общности.

Член 62

Настоящата конвенция влиза в сила на първия ден от третия месец след месеца, през който е депозиран инструментът за ратификация от последната подписала Конвенцията държава.

Член 63

Договарящите държави приемат, че всяка държава която стане член на Европейската икономическа общност ще има задължението да приеме настоящата конвенция като основа за преговорите между договарящите държави и тази държава, необходими за осигуряване прилагането на член 220, последната алинея от Договора за създаване на Европейската икономическа общност.

Необходимите адаптации могат да бъдат предмет на специална конвенция между договарящите държави от една страна, и новата държава-членка, от друга страна.

Член 64

Генералния секретар на Съвета на Европейските общности нотифицира на подписалите държави:

- а. депозирането на всеки инструмент за ратификация;
- б. датите на влизане в сила на настоящата конвенция;
- в. всяка декларация, получена в съответствие с член 60, втора алинея;
- г. всяка декларация, получена в съответствие с член IV от Протокола;
- д. всяко съобщение, направено в съответствие с член VI от Протокола.

Член 65

Протоколът, който е приложен към настоящата конвенция по общо съгласие на договарящите се държави, е неразделна част от нея.

Член 66

Настоящата конвенция се сключва за неопределен срок.

Член 67

Всяка договаряща държава може да поиска преразглеждане на настоящата конвенция. В такъв случай, Председателят на Съвета на Европейските общности свиква конференция за такова преразглеждане.

Член 68

Настоящата конвенция, съставена в един екземпляр на италиански, немски, нидерландски и френски език, като и четирите текста са еднакво автентични, се депозира в архива на Секретариата на Съвета на Европейските общности. Генералният секретар изпраща надлежно заверено копие до правителството на всяка държава, подписала Конвенцията.

В доказателство за което, долуподписаните упълномощени представители положиха своите подписи под настоящата конвенция.

Съставено в Брюксел на двадесет и седмия ден от месец септември хиляда деветстотин шестдесет и осма година.

ЗА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛЯ НА БЕЛГИЯ:

г-н Pierre HARMEL,

Министър на външните работи;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ:

г-н Willy BRANDT,

Вицеканцлер, Министър на външните работи;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ФРЕНСКАТА РЕПУБЛИКА:

г-н Michel DEBRÉ,

Министър на външните работи;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ИТАЛИАНСКАТА РЕПУБЛИКА:

г-н Giuseppe MEDICI,

Министър на външните работи;

ЗА НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО ВЕЛИКИЯ ХЕРЦОГ НА ЛЮКСЕМБУРГ:

г-н Pierre GRÉGOIRE,

Министър на външните работи;

ЗА НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛИЦАТА НА НИДЕРЛАНДИЯ:

г-н J.M.A.H. LUNS